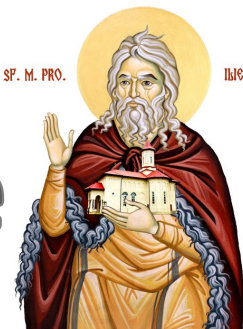

Speranța

Sfântului Ilie

Foaie săptămânală a Parohiei Sf. Ilie cartier
Speranța din Piatra-Neamț

Duminica a 31-a după Rusalii (vindecarea orbului din Ierihon)

Apostolul citit ne învață că Domnul Hristos a venit în lume să mântuiască pe păcătoși, arătând prin fiecare credincios care se pocăiește răbdarea, puterea și mila Sa.

Sf. Pavel se consideră cel mai păcătos dintre oameni. Face această afirmație pentru că fusese prigonitor și Mântuitorul l-a chemat apostol, pentru că a făcut experiența harului dumnezeiesc și a văzut că din cât de pornit era împotriva creștinilor, acum îi iubește și e gata să se jertfească pentru ei.

Nu numai atât, dar se și smerește, așezându-se mai prejos decât ceilalți păcătoși, care nu știu atâta teologie, nu au beneficiat de creșterea lui și nu conștientizează tragedia spre care se îndreaptă. Se așează la coadă, cum a învățat și Domnul, lăsându-L pe El să-i dea un loc mai bun, dacă i se cuvine, dacă nu, știe că măcar nu s-a mândrit. Se pune întâiul din urmă, gândind despre sine că a fost smuls din

păcate nu ca un privilegiu special, ci ca să nu fie distrus de acelea, ca unul mai slab și neputincios, pe când alții, mai puternici, sunt lăsați să mai facă experiența păcătoșeniei, până ce se înmoaie și cer ajutor de la Dumnezeu spre îndreptare, după care să arate nemăsurată râvnă în direcția cea bună.

La sfârșit, ne dă pildă să mulțumim mereu lui Dumnezeu, să-L slăvim, deoarece răbdarea și mila Sa ne-au adus la biserică, la pocăință, la credință, la însăși citirea acestor rânduri, când alții frunzăresc Internetul.

Sf. Evanghelie ne învață să nu ne lase nepăsători chemarea Bisericii la întâlnirea cu Domnul Iisus Hristos, la împărtășirea cu El, la descoperirea comorii de har din lăuntru nostru, care cere doar să fie curățată de gunoiul adunat tot de noi deasupra-i. Orbul care cerșea aproape de intrarea în Ierihon a fost interesat și de altceva decât bănuțul cerut, apoi a insistat la rugăciune, strigând, insistând, neluând seama la cei care-l îndemneau să se potolească, iar în final, acest puțin s-a socotit destul ca prin mila Domnului, să primească vindecarea, pentru care s-a bucurat și a slăvit pe Dumnezeu.

Nici noi să nu rămânem nepăsători la cât har avem și înăuntru nostru și la biserică. Să ne rugăm insistent, cu răbdare, strigând în mintea și în inima noastră. Să credem în mila Domnului, în planul Său cu noi, în faptul că toate își au

un final și un scop binecuvântat. Să cerem după cuvântul din acatistul Mântuitorului, Icosul al 4-lea:

Auzit-a orbul, Doamne, că Tu treci pe cale și a strigat:
Iisuse, Fiul lui David, miluiește-mă; și chemându-l i-ai deschis ochii. Luminează cu mila Ta și ochii cei cugetători ai inimii mele, ai celui ce grăiesc:
Iisuse, ziditorul celor de sus;
Iisuse, răscumpărătorul celor de jos;
Iisuse, pierzătorul celor de dedesubt;
Iisuse, înfrumusețătorul fapturilor;
Iisuse, mângâierea sufletului meu;
Iisuse, luminătorul minții mele;
Iisuse, veselia inimii mele;
Iisuse, sănătatea trupului meu;
Iisuse, Mântuitorul meu, mântuiește-mă;
Iisuse, luminătorul meu, luminează-mă;
Iisuse, izbăvește-mă de tot chinul;
Iisuse, mântuiește-mă pe mine, nevrednicul;
Iisuse, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă!

Sfinții trei Ierarhi: Vasile cel Mare, Grigore Teologul și Ioan Gură de Aur (30 ianuarie)

După ce s-a dat libertate creștinismului, mulți credincioși și-au dat viața lui Hristos, fără de sânge, dar cu nevoie, cu cunoștință, cu multă slujire, astfel încât la sfârșitul vieții să nu rămână fără cunună. Cei trei ierarhi,

mari dascăli ai lumii, au strălucit în veacul al 4-lea al Bisericii și apoi din veșnicie, revărsând harul lui Dumnezeu asupra credincioșilor.

Cu toții au primit o educație aleasă, le-a plăcut curăția, au fost sârguincioși în asimilarea culturii timpului, dar au vrut mai mult, L-au dorit cu dor nestins pe însuși Dumnezeu, al Căru har a strălucit în făptura lor curățită și ales pregătită. Dobândindu-L, El i-a făcut privescătoare lumii întregi, ridicându-i la treapta de mitropoliți și patriarhi, lucrând prin ei vindecarea problemelor Bisericii și ale lumii de atunci, dar și împodobirea creștinismului cu cele necesare în noile împrejurări, în care nimeni nu mai prigonea Biserica, dar toți stăteau cu ochii, cu gura, cu mâna pe ea, cu gând bun ori cu vrăjmășie.

S-au implicat în așa multe aspecte ale Bisericii, au fost așa de slăviți de Dumnezeu prin puterea cuvântului și a faptelor lor, au jertit așa de multe pentru Dulcele Iisus cel Preaiubit, încât sunt cinstiți până astăzi, viitorii slujitori ai Bisericii îi au ca protectori din prima zi de seminar și de facultate, precum și ca modele de urmat, iar credincioșii se întâlnesc mereu cu rugăciuni lăsate de dânșii.

S-au adunat **7685 lei pentru candelabru** și a început recondiționarea a peste 30 de cărți de pe care citim sau cântăm la biserică, pentru 25 de lei fiecare.